

DIANA GABALDON

LORD JOHN
a důvěrná záležitost

Lord John

a

důvěrná záležitost

LORD JOHN AND THE PRIVATE MATTER

Copyright © 2003 by Diana Gabaldon

Cover design: Marietta Anastassatos

Cover illustration: © Robert Hunt

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2017

Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-224-3 (pdf)

Lord John
a
důvěrná záležitost

Diana Gabaldon

Přeložila:
Kateřina Heřmanová

*Margaret Scott Gabaldonové a Kay Fears Watkinsové,
báječným babičkám mých dětí*

Milí čtenáři,

myslím, že je jen spravedlivé vás varovat, že tuto knihu jsem napsala náhodou. *Myslela* jsem, že píšu povídku o lordu Johnu Greyovi – jedné ze svých oblíbených postav ze série Cizinka. Pravda ale byla..., že lord John měl jiné plány.

Ačkoli jsem pracovala – a stále pracuji – na dalším „velkém“ románu s Jamiem a Claire v hlavních rolích, dobrodružství lorda Johna v Londýně roku 1757 se stále vyvíjelo a s každou stránkou se stávalo komplexnějším a více fascinujícím. Zasazené do doby těsně poté, co lord John zanechal Jamieho Fräsera jako jakobitského válečného vězně na Helwateru, dílo *Lord John a důvěrná záležitost* je interpolací: je částí série Cizinka a zaujímá místo v její časové linii – ale soustředí se na dobrodružství oddělené od životů hlavních postav.

Takže doufám, že si skutečně užijete tento výlet temnějšími stránkami londýnského života ve společnosti skotských děvek, opeřených Hunů, prokletých seržantů, irských apatykářů, špehů transvestitů... a lorda Johna.

Slainte mbath!

– Diana

P.S. Pokud jste četli romány série Cizinka, nejspíš už víte, že „*Slainte mbath!*“ v gaelštině znamená „Na vaše velmi dobré zdraví!“, ale rozhodla jsem se to raději zmínit, jen pro jistotu. (Obvykle to říkáte, když pijete whisky, ale pokud chcete během čtení této knihy pít whisky, myslím, že je to v pořádku. Jsem si jistá, že ani lordu Johnovi by to nevadilo!)

Poděkování

Redaktoři se mě vždy ptají, kolik výzkumných asistentů zaměstnávám. Odpověď je: „Žádného.“ Veškerý svůj výzkum si dělám sama – protože bych prostě netušila, co asistentovi říct, že má hledat!

Nicméně, odpověď je také: „Stovky!“ – protože je tolik milých lidí, co nejenže odpovídají na mé náhodné otázky na tohle, tamto a něco docela jiného – ale pak mi ochotně poskytnou mnohem více zábavných informací, než o kolik by mě třeba jen ve snu napadlo požádat.

Ve vztahu k této konkrétní knize bych obzvláště chtěla ocenit snahu a vyjádření poděkování Karen Watsonové z Daňového a celního úřadu Jejího Veličenstva, která laskavě strávila spoustu času slíděním po Londýně (a s tím souvisejících historických záznamech), aby ověřila proveditelnost nejrůznějších pohybů lorda Johna, a také byla nedocenitelnou pomocnicí při hledání vhodných míst pro podvody, stejně jako navrhování malebných památek, jako je hrdinně pozměněná socha Karla I. Dovolila jsem si trochu poupravit některé její informace ohledně politických okrsků v Londýně, ale to je má vina, ne její.

Poděkování

Johnu L. Myersovi, který tohle už dávno neúmyslně odstartoval tím, že mi posílal knihy o teplých Holanďanech a Angličanech, kteří byli také trošku podivní.

Lauře Baileyové (a dalším představitelům živé historie) za bohaté detaily ohledně oděvů osmnáctého století.

Elaine Wilkinsonové, která nejenže odpověděla na mou žádost o „německé červené“, ale objevila i existenci hradu Georgen a rodiny zu Egkh und Hungerbach (Josef, jeho hrad a jeho víno Schilcher jsou skutečné. Jeho pochybný synovec je mým vlastním výmyslem. „Schilcher“ mimochodem znamená „zářivý“ nebo „třpytivý“).

Barbaře Schnellové, mé úžasné překladatelce němčiny, za užitečné detaily ohledně rozhovorů a chování Stephana von Namtzena a za jméno „Mayrhofer“, stejně jako za německý výraz pro „dobře oblečený“.

Mým dvěma literárním agentům, Russellu Galenovi a Dannymu Barorovi, kteří se poté, co jsem jim řekla, že jsem dokončila druhou povídku s lordem Johnem, zeptali, jak je dlouhá. Když jsem jim to řekla, zadívali se jeden na druhého, pak na mě a jako jeden řekli: „*Uvědomuješ si, že to je délka většiny normálních knih?*“ Což je důvod, proč je tohle kniha, i když nedělám závěry o tom, jak normální je. Ne příliš, předpokládám.

Kapitola 1

Když prvně klameme

Londýn, červen 1757

*Společnost uznání anglického bifteku,
klub pro gentlemany*

Byla to taková ta věc, o níž člověk na okamžik zadoufá, že ji ve skutečnosti neviděl – protože život by byl o tolik pohodlnější, kdyby tomu tak bylo.

Ta věc byla sama o sobě jen stěží šokující. Lord John Grey už viděl horší. Právě teď by mohl vidět horší jen tím, že by vyšel z „Bifteku“ na ulici. Dívka s květinami, která mu cestou do klubu prodala svazek fialek, měla na hřbetu ruky napůl zahojený šrám, strupovitý a místy lesklý tekutinou. Portýr, veterán z Ameriky, měl temnou jizvu od tomahavku, která se táhla od linie vlasů k čelisti a v polovině přetínala důlek slepého oka. V porovnání s tím byl vřídek na údu ctihodného Josepha Trevelyana poměrně malý. Téměř nenápadný.

„Ne tak hluboký jako studna, ne tak široký jako dveře,“ zamumlal si sám pro sebe Grey. „Ale bude stačit. Zatraceně.“

Vynořil se zpoza paravánu a zvedl si k nosu fialky. Jejich sladkost nemohla soupeřit se čpavým zápachem, který ho pronásledoval od nočníků. Byl brzký červen a „Biftek“, jako všechna zařízení v Londýně, páchl pivem a chřestovou močí.

Trevelyan opustil soukromí paravánu dříve než lord John, aniž by si byl vědom objevu později zmíněného muže. Ctihodný Joseph teď stál na druhé straně jídelny, hluboce zabrán do konverzace s lordem Hanleym a panem Pittem. Skutečný obraz vkusu a střízlivé elegance. Těsný přes prsa, pomyslel si nemilosrdně Grey – i když oblek z nejjemnější purpurové vlny byl krásně ušitý tak, aby lichotil mužově štíhlosti. A také s nohama jako pavouk. Trevelyan přenesl váhu a na jeho levé noze se mihl stín, tam, kde se pod hedvábnými nadkolenkami pohnul polštářek vycpávky lýtky, kterou měl na sobě.

Lord John kytičkou v ruce kriticky pootočil, jako by hledal známky schnutí. Sledoval toho muže zpod přivřených řas. Moc dobře věděl, jak pozorovat, aniž by vypadal, že to dělá. Přál by si nemít takové tajné sledování ve zvyku. Kdyby to nedělal, nečelil by teď tomu dilematu.

Objev, že známý trpí tou francouzskou chorobou, by za normálních okolností byl důvodem přinejhorším k nelibosti, přinejlepším k nezaujatému soucitu – spolu se srdečnou vděčností, že člověk sám takto postižen nebyl. Naneštěstí – ctihodný Joseph Trevelyan nebyl jen známým z klubu. Byl zasnouben s Greyovou sestřenicí.

Po jeho boku sluha cosi zamumlal. Reflexivně mu podal kytičku a s nezájmem švihl rukou.

„Ne, ještě nebudu večeřet. Přidá se ke mně plukovník Quarry.“

„Jak si přejete, mylorde.“

Trevelyan se vrátil ke svým společníkům u stolu na druhé straně místnosti, úzkou tvář zrudlou smíchem nad nějakým Pittovým žertem.

Grey tu nemohl stát a probodávat toho muže pohledem. Zaváhal. Nebyl si jistý, jestli má přejít místností do kuřárny a počkat tam na Quarryho, nebo se možná dát halou do knihovny. V čemkoli z toho mu ovšem bylo zabráněno náhlým příchodem Malcolma Stubbse, nadporučíka jeho vlastního regimentu. Ten ho pozdravil s potěšeným překvapením.

„Major Grey! Co vás sem přivádí, he? Myslel jsem, že jste do-
cela stálým hostem u Whitea. Unavili vás politikáři, co?“

Stubbs měl výstižné jméno¹, ne vyšší než sám Grey, ale zhruba dvakrát tlustší, se širokou tváří cherubína, velkýma modrýma očima a žoviálním chováním, kterým si získával přízeň svých oddílů, i když ne vždy svých nadřízených důstojníků.

„Zdravíčko, Stubbsi.“ Grey se i přes svůj vnitřní neklid usmál. Stubbs byl jeho přítelem, byť ne blízkým, i když se jejich cesty jen zřídka protnuly mimo záležitosti regimentu. „Ne, to si mě pletete s mým bratrem Halem. Ty politechtle mechtle přenechávám jemu.“

Stubbs ve tváři zruřověl a mírně zafrkal.

„Politechtle mechtle! To je skvělé, Greyi, vážně skvělé. Nemím zapomenout říct to staroušovi.“ Starouš byl Stubbsův otec, nižší baronet s výraznou náklonností k politickým změnám, a pravděpodobně důvěrně známý jak ve Whiteově klubu, tak bratrovi lorda Johna.

„Takže vy jste tu členem, Greyi? Nebo jen hostem jako já?“ Stubbs, zotavuje se ze záchvatu veselí, mávl rukou směrem k rozlehlému prostoru bělostné jídelny a vrhl obdivný pohled na působivou přehlídku karaf, které sluha aranžoval na příborník.

„Člen.“

Trevelyan přívětivě kýval na vévodu z Gloucesteru, který mu pozdrav oplatil. Kriste, Trevelyan vážně zná každého. S trochou snahy obrátil Grey svou pozornost zpět ke Stubbsovi.

„Můj kmotr mě do „Bifteku“ zapsal, když jsem se narodil. Počínaje mým sedmým rokem, který považoval za počátek rozumu, mě sem vodil každou středu na oběd. Odvykl jsem tomu, když jsem byl v zahraničí, samozřejmě, ale zjišťuji, že se vracím, kdykoli jsem ve městě.“

Sluha s vínem se skláněl, aby Trevelyanovi nabídl karafu portského. Grey poznal ražený zlatý štítek na jejím hrdle – San Isidoro, sto guineí za soudek. Bohatý, s dobrými konexemi – a nakažený. Zatraceně, co s tímhle bude dělat?

„Váš hostitel tu ještě není?“ Dotkl se Stubbsova lokte a otočil ho směrem ke dveřím. „Tak pojdte – dáme si jednu rychlou v knihovně.“

Kráčeli po příjemně omšelém koberci, kterým byla vystlána hala, a bezvýznamně si povídali.

„Co ty nóbl šaty?“ zeptal se nenuceně Grey a ukázal na lemovku na Stubbsově rameni. „Biftek“ nebyl pro vojáky oblíbeným místem. I když členy bylo několik důstojníků z regimentu, zřídka kdy tu nosili plnou uniformu, krom případů, kdy byli na cestě za nějakým úředním posláním. Sám Grey na sobě měl uniformu jen proto, že se měl setkat s Quarrym, který na veřejnosti nikdy nenesl nic jiného.

„Musím pak na vdoví pochůzku,“ odpověděl Stubbs. Vypadal odevzdaně. „Neměl bych čas se vrátit a převléct.“

„Ach? Kdo je mrtvý?“ Vdoví pochůzka byla oficiální návštěva rodiny nedávno zesnulého příslušníka regimentu. Měla nabídnout soustrast a zjistit, jak se vdově daří. V případě muže bez důstojnické hodnosti mohla taková návštěva zahrnovat předání malého množství peněz věnovaných mužovými blízkými přáteli a přímými nadřízenými – s trochou štěstí dost na to, aby za to měl slušný pohřeb.

„Timothy O'Connell.“

„Vážně? Co se stalo?“ O'Connell byl Ir ve středním věku, nevrlý, ale kompetentní. Voják po celý život, který vystoupal do hodnosti seržanta díky své schopnosti děsit podřízené – schopnosti, kterou mu Grey záviděl jako sedmnáctiletý nižší důstojník a o deset let později ji stále respektoval.

„Zabit v pouliční rvačce, především v noci.“

Greyovo obočí vyletělo vzhůru. „Musel na něj zaútočit dav,“ řekl, „nebo ho někdo překvapil. Dával bych O'Connellovi vysoké šance i v boji, který by byl jen napůl vyrovnaný.“

„Neslyšel jsem žádné podrobnosti. Měl jsem v plánu zeptat se vdovy.“

Zatímco si sedal do jednoho z prastarých, ale pohodlných ušáků „Bifteku“, pokývl Grey jednomu ze sluhů.

„Brandy – vy také, Stubbsi? Ano, dvě brandy, pokud budete tak laskav. A řekněte někomu, ať pro mě dojde, až dorazí plukovník Quarry, ano?“

„Díky, starý příteli. Stavte se někdy u mě v klubu, a příště si dáte jednu na mě.“ Stubbs si odepnul slavnostní meč a podal ho přešlapujícímu sluhovi, než se i on pohodlně usadil.

„Pár dní zpátky jsem potkal vaši sestřenku, mimochodem,“ poznamenal a zabořil své robustní pŕlky hluboko do křesla. „Byla na projíždce po Row² – hezké děvče. Pěkné sedlo,“ dodal uvážlivě.

„Skutečně. Která sestřenka to měla být?“ zeptal se s mírně skličujícím pocitem Grey. Měl několik sestřenic, ale jen dvě, které by Stubbs možná mohl obdivovat. A s tím, jakým směrem se tenhle den ubíral...

„To Pearsallovic děvče,“ řekl radostně Stubbs a potvrdil Greyovu neblahou předtuchu. „Olivia? Tak se jmenuje? Říkám, není zasnoubená s tím chlápkiem Trevelyanem? Myslím, že jsem ho zrovna viděl v jídelně.“

„Viděl jste,“ řekl stručně Grey, který v tuto chvíli nijak nedychtil mluvit o ctihodném Josephovi. Ale jakmile jednou začal nějakou konverzaci, bylo Stubbsa právě tak těžké odklonit z jeho směru jako dvacetilibrové dělo na svahu. Grey byl tak nucen vyposlechnout si toho dost ohledně Trevelyanových aktivit a jeho společenského významu – věci, které si sám uvědomoval až příliš dobře.

„Nějaké novinky z Indie?“ zeptal se nakonec ze zoufalství.

Tenhle taktický manévř vyšel. Většina Londýna si byla vědoma toho, že Robert Clive šlape na paty bengálskému navábovi³. Stubbs měl ovšem bratra u 46. pěšího pluku, momentálně s Clivem obléhajícího Kalkatu, a tak byl v postavení podělit se o libovolné množství strašlivých detailů, které se ještě nedostaly na stránky novin.

„... tolik britských vězňů bylo na tom místě narvaných, říkal můj bratr, že když padli vedrem, nebylo, kam uložit jejich těla.

Ti, kteří zůstali naživu, museli šlapat po padlých pod nohama. Říkal, „Stubbs se rozhlédl a mírně ztlumil hlas, „že někteří ti chudáci chlapi zešileli žízni. Pili krev. Když jeden z jejich druhů zemřel, myslím, prořízli mu krk, zápěstí, vypustili tělo, pak ho nechali spadnout. Bryce říkal, že byste sotva mohli půlku těch mrtvých pojmenovat, když je odtamtud vytáhli, a...“

„Myslíte, že tam také budeme muset?“ přerušil ho Grey, hodil do sebe obsah sklenice a gestem si poručil další dvojici drinků. „I když jsem minulý týden slyšel pár drbů, co mluvily spíš pro to, že by to mohla být Amerika.“

Stubbs se zamračením zakroutil hlavou. „Nemůžu říct, že by byl zrovna výběr mezi Indem a Mohawkem – vyjící zvířata, ta banda – ale kdyby se mě někdo ptal, je, kurva, mnohem lepší šance nějak vyniknout v Indii.“

„Pokud přežijete to vedro, hmyz, jedovaté plazy a úplavici, ovšem,“ řekl Grey. V okamžité blaženosti zavřel oči a vychutnával si uklidňující dotek anglického června, který vanul skrze otevřené okno.

Spekulace byly divoké a pomluvy hojné, pokud šlo o další převelení regimentu. Francie, Indie, americké kolonie... možná jeden z německých států, Praha na ruské frontě, nebo dokonce i západní Indie. Velká Británie bojovala s Francií o nadvládu nad třemi kontinenty. Voják měl dobrý život.

Strávili těmi bezvýznamnými dohady milou čtvrt hodinku, během které se mohla Greyova mysl vrátit k obtížím způsobeným jeho nepříjemným objevem. Za normálních okolností by Trevelyan byl Halův problém. Ale jeho starší bratr byl teď v zahraničí, ve Francii, a nedosažitelný. Kvůli tomu byl z Greye muž na místě činu. Sňatek mezi Trevelyanem a Olivíí Pearsallovou měl být uzavřen za šest týdnů. Něco se bude muset udělat. A bude se to muset udělat rychle.

Možná by se měl raději poradit s Paulem nebo Edgarem – ale ani jeden z jeho bratrů se ve společnosti nepohyboval. Paul venkovštěl na svém panství v Sussexu a stěží vytáhl paty dál než

do nejbližšího města, kde se konal trh. A co se týče Edgara... ne, Edgar mu nepomůže. Jeho představa o diskrétním vypořádání se s tou záležitostí by bylo zbičovat Trevelyana na schodech Westminsteru.

Když se u dveří objevil sluha, který oznámil příchod plukovníka Quarryho, učinilo to jeho rozptýlení dočasnou přítrž.

Když vstával, dotkl se Stubbsova ramene.

„Stavte se pro mě po večeri, ano?“ řekl. „Půjdu s vámi na tu vdoví pochůzku, pokud chcete. O'Connell byl dobrý voják.“

„Ach, půjdete? To je skvělé, Greyi, děkuji.“ Stubbs vypadal vděčně. Nabízet útěchu pozůstalým nebyla jeho silná stránka.

Trevelyan našťěstí už svou večeri zakončil a odešel. Sluhové zrovna zametali z prázdného stolu drobečky, když Grey vcházel do jídelny. Jen dobře. Stahoval by se mu z toho žaludek, kdyby se na toho muže musel při jídle dívat.

Srdečně se s Harry Quarrym přivítal a přiměl se konverzovat nad polévkou, ačkoli měl hlavu stále plnou myšlenek. Měl by v té záležitosti vyhledat Harryho radu? Zaváhal a ponořil lžici. Harry byl přímý a ve svých způsobech často neotesaný, ale byl bystrý v hodnocení charakteru a více než znalý v těch zapeklitějších lidských záležitostech. Byl z dobré rodiny a věděl, jak funguje svět vyšší společnosti. A krom toho všeho bylo možné mu důvěřovat, že zachová mlčení.

Tak dobrá. Mluvit o té věci by mu samotnému mohlo pomoci si situaci vyjasnit. Polkl poslední sousto vývaru a odložil lžici.

„Znáš Josepha Trevelyana?“

„Ctihodného pana Trevelyana? Otec baronet, bratr v parlamentu, jmění v cornwallském cínu, až po uši ve Východoindické společnosti?“ Harry ironicky pozvedl obočí. „Jen od vidění. Proč?“

„Je zasnoubený s mou mladou sestřenkou, Olivíí Pearsallovou. Já... si jen říkal, jestli jsi neslyšel něco ohledně jeho charakteru.“

„Trochu pozdě se takhle vyptávat, nebo ne, když už jsou za-

snoubení?“ Quarry nabral na lžici kousek neidentifikovatelného rostlinstva a kriticky se na něj zahleděl, než pokrčil rameny a spolkl ho. „Každopádně to není tvoje věc, ne? Jjí otec je určitě spokojen.“

„Nemá otce. Ani matku. Je sirotek a posledních deset let je chráněnkou mého bratra Hala. Žije v domě mé matky.“

„Mhm? Ach. To jsem nevěděl.“ Quarry pomalu žvýkal chléb, hustá obočí zamyšleně zamračená, a pozoroval svého přítele. „Co udělal? Trevelyan, myslím, ne tvůj bratr.“

Lord John pozvedl vlastní obočí a pohrával si s polévkovou lžicí.

„Nic, co je mi známo. Proč by měl něco udělat?“

„Kdyby neudělal, nevyptával by ses na jeho charakter,“ podotkl logicky Quarry. „Ven s tím, Johnny. Co udělal?“

„Nejde ani tak o to, co udělal, jako o důsledek.“ Lord John se opřel a počkal, než sluha sklídí chod a stáhne se z doslechu. Mírně se naklonil a ztišil hlas daleko pod úroveň diskrétnosti. Přesto cítil, jak se mu do tváří hrne krev.

Bylo to absurdní, říkal si. Každý muž by se mohl náhodou podívat – ale jeho vlastní sklony pro něj takovou situaci činily více než choulostivou. Nedokázal snést pomyslení na to, že by ho někdo mohl podezírat z úmyslného prohlížení. Dokonce ani Quarry – který, kdyby se ocitl v podobně náhodné situaci, by Trevelyana pravděpodobně chytil za ten pohoršující úd a hlasitě se dožadoval vysvětlení.

„Já... jsem si předtím náhodou na okamžik odskočil...“ pokývl směrem k paravánu, „a narazil jsem na Trevelyana, nečekaně. Já... ach... zachytil pohledem...“ Kriste, červenal se jako holka. Quarry se jeho rozpakům křenil.

„... myslím, že jsou to neštovice,“ zakončil a už sotva mumlal.

Úšklebek na Quarryho tváři náhle zmizel a on střelil pohledem po paravánu, zpoza kterého zrovna vycházeli lord Dewhurst a jeho přítel, hluboce zabraní do konverzace. Když si všiml Quarryho pohledu, sklonil Dewhurst automaticky oči, aby

se ujistil, že jsou knoflíčky na jeho poklopci zapnuté. Když zjistil, že ano, zlostně na Quarryho pohlédl a otočil se ke svému stolu.

„Neštovice.“ Quarry sám snížil hlas. I tak byl mnohem hlasitější, než by se Greyovi líbilo. „Myslíš syfilis?“

„Myslím.“

„Určitě sis něco nepředstavoval? Chci říct, letmý pohled koutkem oka, trocha stínu... snadno se člověk zmýlí, he?“

„To si nemyslím,“ řekl úsečně Grey. Ale zároveň se jeho mysl té možnosti nadějně chytala. *Byl to jen letmý pohled. Možná se mohl mýlit... Byla to velmi svůdná myšlenka.*

Quarry znovu vrhl pohled na paraván. Okna byla všechna otevřená, aby větrala, a překrásné červnové slunce se jimi hrnulo proudem. Vzduch byl jako křišťál. Grey viděl na lněném ubrusu jednotlivá zrnka soli tam, kam v rozrušení převrhl slánku.

„Ach,“ řekl Quarry. Na chvíli utichl a jedním ukazováčkem kreslil do vysypané soli obrazec.

Nezeptal se, jestli by Grey poznal syfilitický vřed. Každý mladý důstojník musel čas od času doprovázet chirurga vyšetřujícího jednotky, dělat si poznámky o každém muži natolik nemocném, že by vyžadoval propuštění. Různorodost tvarů a velikostí – nemluvě o potížích – vředů vídaných při takových příležitostech byla během večerů po inspekcích běžným zdrojem veselí v důstojnickém klubu.

„Inu, kde se kurví?“ zeptal se Quarry, vzhlédl a oklepal si z prsu sůl.

„Cože?“ zadíval se na něj bezvýrazně Grey.

Quarry pozvedl jedno tlusté obočí.

„Trevelyan. Když má neštovice, někde to chytil, nebo ne?“

„Předpokládám.“

„Tak dobře.“ Quarry se na židli opřel, potěšený.

„Nemusel to chytit v nevěstinci,“ podotkl Grey. „I když uznávám, že je to nejpravděpodobnější místo. Čím to něco mění?“

Quarry pozvedl obě obočí.

„První věc je ujistit se o tom, he, než zasmradíš celý Londýn

veřejným obviněním. Předpokládám, že se nechceš s tím chlapem více sblížit, aby ses mohl lépe podívat.“

Quarry se divoce zaculil a Grey cítil, jak se mu krev hrne hrudníkem vzhůru a horce mu omývá krk. „Ne,“ řekl krátce. Pak se dal dohromady a trochu si na své židli poposedl směrem vzad. „Není můj typ,“ zamumlal protáhle a oklepl si z volánu pomyslný kousek šňupacího tabáku.

Quarry se hurónsky rozchechtal a tvář mu zrudla směsí klaretu a pobavení. Škytl, znovu se uchechtl a udeřil oběma rukama do stolu.

„No, kurvy nejsou tak vybíravé. A když číča prodá tělo, prodá i cokoli dalšího, co má – včetně informací o svých zákaznících.“

Grey na plukovníka bezvýrazně zíral. Pak zpozorněl.

„Navrhuješ, abych najal prostitutku, abych si potvrdil své dojmy?“

„Jsi rychlý, Greyi, zatraceně rychlý.“ Quarry souhlasně přikývl a luskl prsty o další víno. „Já myslel spíš na nalezení holky, která už jeho ptáka viděla, ale tvůj způsob je mnohem jednodušší. Všechno, co musíš udělat, je pozvat Trevelyana do svého oblíbeného kláštera, hodit s abatyšší slovíčko – a jí hodit pár liber – a je to!“

„Ale já...“ Grey se zarazil, než mohl přiznat, že nejenže ani zdaleka nemá svůj oblíbený vykřičený dům, ale dokonce v takovém zařízení nebyl už několik let. Vzpomínku na poslední takový zážitek úspěšně potlačil. Teď nedokázal ani říct, v jaké ulici ta budova byla.

„Bude to fungovat perfektně,“ ujistil ho Quarry. Jeho neklid ignoroval. „Ani to nejspíš nebude moc drahé. Dvě libry budou pravděpodobně stačit. Maximálně tři.“

„Ale jakmile budu vědět, jestli se mé podezření potvrdilo...“

„No, jestli nemá neštovice, pak to není problém, a pokud ano...“ Quarry zamýšleně přimhouřil oči. „Hm... Dobře, co tohle? Co kdybys zajistil, aby ta děvka zaječela a udělala trochu povyku, až si ho dobře prohlédne. Pak vyletíš z pokoje své vlastní

dívky, aby ses podíval, co se děje, he? Koneckonců, dům by mohl být v plamenech.“ Krátce se zachechtal při představě té situace, než se vrátil k plánu.

„Pak, až ho chytíš se spodky dole, abych tak řekl, a situace bude bezpochybně odhalena, nepředpokládám, že bude mít příliš na výběr než najít důvod, proč sám zrušit zasnoubení. Co ty na to?“

„Předpokládám, že by to mohlo fungovat,“ řekl pomalu Grey a pokoušel se představit si scénář, který Quarry načrtl. Když bude mít děvku s dostatečným divadelním talentem... A nebude koneckonců nutné, aby Grey osobně služby toho nevěstince využil.

Dorazilo víno a oba muži na chvíli utichli, zatímco bylo rozléváno. Ale když sluha odešel, Quarry se naklonil přes stůl. Oči mu svítily.

„Dej mi vědět, až budeš chtít jít. Půjdu taky, ať je zábava!“

Kapitola 2

Vdoví pochůzka

„Francie,“ říkal znechuceně Stubbs, zatímco se prodíral davem na Clare Market. „Zase zatracená Francie, věřil byste tomu? Obědval jsem s DeVriesem a ten mi říkal, že to má přímo od starouše Willie Howarda. Nejspíš hlídání lodí v podělaným Calais!“

„Nejspíš,“ zopakoval Grey a protáhl se kolem vozíku prodávajícího ryb. „Víte kdy?“ Napodobil Stubbsovu otrávenost z myšlenky na fádni nasazení ve Francii. Ve skutečnosti to ale byla vítaná zpráva.

Nebyl o nic odolnější vůči vábení dobrodružství než jakýkoli jiný voják. Rád by viděl exotické krásy Indie. Byl si však také dobře vědom toho, že kvůli tak cizokrajnému nasazení by byl mimo Anglii dva roky nebo více – pryč od Helwateru.

Zato nasazení v Calais... Mohl by se bez větších potíží vrátit každých pár měsíců. Splnit slib, který dal svému jakobitskému vězni – muži, kterého by nepochybně potěšilo, kdyby ho už nikdy neviděl.

Rozhodně tu myšlenku odsunul stranou. Nerozešli se v dobrém. Vlastně se nerozešli nijak. Ale měl víru v moc času, že tu trhlinu zacelí. Aspoň že byl Jamie Fraser v bezpečí, slušně živený a chráněný. A navíc v postavení, kde měl veškerou svobodu, kte-

rou jeho podmíněčné propuštění dovolovalo. Grey se utěšoval obrazem, který měl v hlavě – dlouhonohý muž kráčející přes vysoké vršky Lake District, tvář obrácenou vzhůru ke slunci a uhánějícím mrakům, vítr hrající si s jeho hustými kaštanovými vlasy a lepící mu těsně ke štíhlému, pevnému tělu košili a kalhoty.

„Hej! Tudy!“ Stubbsův výkřik ho hrubě vytrhl z myšlenek, aby zjistil, že nadporučík je za ním a netrpělivě ukazuje do boční uličky. „Kde jen to dneska máte myšlenky, majore?“

„Jen přemýšlím o tom novém nasazení.“ Grey překročil ospalou, moly prožranou fenu nataženu přes cestu a právě tak netečnou vůči jeho přítomnosti jako vůči změti štěňat tahajících ji za cecky. „Pokud to je Francie, tak aspoň to víno bude slušné.“

O'Connellova vdova přebývala v pokojích nad obchodem apatykáře v Brewster's Alley, kde proti sobě budovy stály po obou stranách prostoru tak úzkého, že letní slunce nedokázalo proniknout na úroveň země. Stubbs a Grey kráčeli vlhkým stínem a odkopávali kusy odpadků, které byly považovány za příliš vetché na to, aby byly obyvatelům toho místa ještě užitečné.

Grey následoval Stubbse skrz úzké dveře obchodu pod cedulí s vybledlým nápisem F. SCANLON, APATYKÁŘ. Zarazil se, aby dupnutím nohy uvolnil dlouhý kus hnijící květeny, který se mu přilepil na botu. Vzhlédl však při zvuku hlasu přicházejícího ze stínů poblíž zadní části obchodu.

„Dobrý den vám přeju, gentlemani.“ Ten hlas byl tichý, se silným irským přízvukem.

„Pan Scanlon?“

Grey v přítmí zamrkal a rozpoznal majitele, snědého urostlého muže, který se jako pavouk vznášel nad svým pultem, paže rozpražené, jako by byl připraven chňapnout po jakémkoli momentálně žádaném zboží.

„Finbar Scanlon, právě ten.“ Muž dvorně sklonil hlavu. „Co bych mohl mět za to potěšení pro vás udělat, pánové, můžu se zeptat?“

„Paní O'Connellová,“ řekl stručně Stubbs a trhl palcem vzhůru. Zároveň zamířil k zadní části obchodu. Na pozvání nečekal.

„Ach, ta je zrovna teď pryč,“ řekl apatykář a rychle a nenápadně vystoupil zpoza pultu, aby mu zatarasil cestu. Za ním se v průvanu ode dveří kýval vybledlý závěs z pruhovaného lněného plátna, který pravděpodobně zakrýval schodiště vedoucí do horního patra.

„Pryč kde?“ zeptal se ostře Grey. „Vrátí se?“

„Ó, jo. Jen si šla promluvit s knězem o pohřbu. Vy budete o její ztrátě vědět, předpokládám?“ Scanlonovy oči přeletěly z jednoho důstojníka na druhého. Jako by posuzoval jejich záměry.

„Samozřejmě,“ řekl krátce Stubbs, otrávený nepřítomností paní O'Connellové. Neměl nejmenší přání jejich pochůzku protahovat. „To je, proč jsme přišli. Vrátí se brzy?“

„Ach, o tom bych nemohl říct, pane. Mohlo by to chvíli trvat.“ Muž vstoupil do světla ze dveří. Ve středních letech, všiml si Grey, se stříbrnými nitkami v pečlivě stažených vlasech, ale dobře stavěný a s přitažlivou, hladce oholenou tváří a tmavýma očima.

„Mohl bych být nějak nápomocen, pánové? Esi máte pro vdovu kondolence, rád je vyřídím.“ Muž Stubbsovi věnoval přímočarý pohled. Grey v něm však viděl nádech dohadů.

„Ne,“ řekl a zabránil Stubbsovi odpovědět. „Počkáme na ni v jejím pokoji.“ Otočil se k pruhovanému závěsu, ale apatykářova ruka ho popadla za paži a zarazila ho.

„Nedáte si něco k pití, gentlemani, abyste si zpříjemnili čekání? To je to nejmenší, co můžu nabídnout, z úcty k zemřelému.“ Ir svůdně ukázal na přecpané poličky za svým pultem, kde mezi hrnky a sklenicemi s lékárenským zbožím stálo několik láhví tvrdého alkoholu.

„Hmmm.“ Stubbs si přešel klouby přes ústa, oči upřené na láhev. „Byla to docela dlouhá procházka.“

To byla, a i Grey přijal nabízený drink, i když s jistým zdráháním, když uviděl, jak Scanlonovy dlouhé prsty mrštně vybírají

několik prázdných sklenic a plechovek, co by mohly posloužit za nádoby na pití.

„Na Tima O’Connella,“ řekl Scanlon a pozvedl svou vlastní plechovku. Na etiketě byla kresba ženy v mdlobách, padající na lenošku. „Nejlepšího vojáka, co kdy zvednul mušketu a zastřelil Francouze. Ať odpočívá v pokoji!“

„Na Tima O’Connella,“ zamumlali shodně Grey a Stubbs a na znamení uznání krátce pozvedli sklenky.

Grey se mírně pootočil, když nesl nádobu k ústům, aby světlo ze dveří prozářilo tekutinu uvnitř. Silná vůně čehokoli, co bylo dříve obsahem sklenice – anýz? kafr? – přebýjela pach alkoholu. Aspoň v ní ale neplavaly žádné podezřelé kousky.

„Kde byl seržant O’Connell zabít, nevíte?“ zeptal se Grey, když po malém usrknutí spustil ruku s improvizovaným kalíškem. Odkášlal si. Tekutina se zdála jako neředěný obilný alkohol, čistý a bez chuti, ale silný. Měl pocit, jako by mu sežehl patro i nos.

Scanlon polkl, zakašlal a zamrkal, jak mu zvlhly oči – patrně z likéru, spíše než emocemi. Zavrtěl hlavou.

„Někde blízko řeky, to je všechno, co jsem slyšel. Strážník, co tu zprávu přinesl, ale říkal, že bylo trochu šokující, jak byl zmlácený. Praštili ho do hlavy při nějaké hospodské rvačce. A pak ho ve skupince udupali, možná. Konstábl zmiňoval, že měl na čele otisk boty, ať má Bůh s tím chudákem slitování.“

„Nikoho nezatkli?“ zasípal Stubbs, rudý usilovnou snahou se nerozkašlat.

„Ne, pane. Jak té věci rozumím, tělo našli ležet napůl ve vodě na schodech u Puddle Dock. Je dost možný, že majitel hospody byl ten, kdo ho vytáhl ven a nechal ležet, páč nechtěl ty otravný potíže s tělem na svém pozemku.“

„Dost možné,“ zopakoval Grey. „Takže nikdo přesně neví, kde a jak nastala smrt?“

Apatykář vážně zavrtěl hlavou a zvedl láhev.

„Ne, pane. Ale pak, nikdo z nás neví, kde nebo kdy zemřeme, nebo ano? Jediná jistota je, že my všichni jednoho dne odejdeme

z tohoto světa, a když nebe dovolí, budeme přivítáni v tom dalším. Ještě kapku, gentlemani?“

Stubbs přijal a pohodlně se usadil na nabízenou stoličku. Jednu obutou nohu si opřel o pult. Grey odmítl a ležérně se procházel po obchodě, sklenku v ruce, a líně si prohlížel zboží. Zbylí dva zatím přešli do přátelské konverzace.

Zdálo se, že obchod si dobře vydělává na pomůckách mužnosti, ochranných prostředcích proti otěhotnění a lécích na výtok, kapavku a další rizika pohlavního styku. Grey si z toho vyvodil přítomnost nevěstince v blízkém sousedství. Znovu ho sklíčilo pomyšlení na ctihodného Josepha Trevelyana, na jehož existenci na chvíli úspěšně zapomněl.

„K těmhle můžeme přidat stužky v barvách regimentu, pane,“ zavolal Scanlon, když ho uviděl zastavit se před veselou sbírkou *Kondomů navržených pro gentlemany*. Každý vzorek byl vystavený na skleněné formě a stužky, které upevňovaly konec každé pomůcky, se decentně ovíjely kolem základěn svých forem. „Ovčí nebo kozí střívko, podle vašich preferencí, pane – s vůní za příplatek tří čtvrtáků. Pro vás gentlemany by to bylo gratis, samozřejmě,“ dodal zdvořile a uklonil se. Zároveň znovu naklonil hrdlo láhve nad Stubbsovým pohárkem.

„Děkuji vám,“ řekl zdvořile Grey. „Možná později.“ Sotva si všiml toho, co říká, protože jeho pozornost upoutala řada zazátkovaných láhví.

Sulfid rtuťnatý, psalo se na etiketách několika, a *guajak* na dalších. Obsah se zdál svým vzhledem odlišný. Slova na popisku byla však u obou stejná:

Pro rychlou a efektivní léčbu kapavky, měkkých vředů, syfilisu a všech dalších druhů venerických neštovic.

Na okamžik ho napadla divoká myšlenka pozvat Trevelyana na večeři a dát mu jednu z těch slibných substancí do jídla. Na neštěstí měl příliš zkušeností, než aby do takových léčebných

prostředků vkládal nějakou důvěru. Jeho drahý přítel, Peter Tewkes, o rok dříve zemřel, když v nemocnici sv. Bartoloměje podstoupil „otravu“ rtutí jako léčbu syfilisu poté, co u něj selhalo několik pokusů s patentovanými léky.

Grey tomu procesu nebyl osobně svědkem, protože byl toho času ve vyhnanství ve Skotsku. Slyšel ale svědectví několika společných přátel, kteří Tewkese navštívili a poté cituplně hovořili o ohavných účincích rtuti, ať byla aplikována vnitřně, či vně.

Nemohl Olivii dovolit, aby si Trevelyana vzala, pokud byl skutečně postižený, ale přesto nijak netoužil nechat se sám zatknout za pokus toho muže otrávit.

Stubbs, vždy družný, se nechával vtáhnout do diskuse o indickém tažení. Noviny přinášely zprávy o Cliveově postupu ke Kalkatě a celý Londýn se chvěl vzrušením.

„Jó, a není jeden z mejch bratránků s ním samotným?“ říkal apatykář a vytahoval se zjevnou pýchou. „Jednaosmdesátý, a ne najdete lepší špičkovou jednotku vojáků na téhle zelené boží zemi...“ zakřenil se a blýskl zdravými zuby, „vyjma vašich vašností, pánové, zajisté.“

„Jednaosmdesátý?“ řekl Stubbs a zatvářil se zmateně. „Já myslel, že jste říkal, že je váš bratranec s třiašedesátým.“

„Oboje, pane, Bůh vám žehnej. Mám několik bratranců a rodina tíhne k vojenství.“

Když se teď jeho pozornost vrátila k apatykáři, začal si Grey pomalu uvědomovat, že na tom muži je něco lehce podivného. Zvolna přišel blíž a skrytě si muže prohlížel přes okraj svého poháru. Byl nervózní – proč? Jeho ruce se nechvěly, když naléval likér, ale kolem jeho očí byly vrásky napětí a čelist měl sevřenou způsobem, který byl zcela v rozporu s proudem nenucených řečí. Den byl teplý, ale v obchodě nebylo takové horko, aby to ospravedlnilo lesklou vrstvu potu na apatykářových spáncích.

Grey se rozhlédl po obchodě. Neviděl však nic podezřelého. Skrýval Scanlon nějaké nelegální záležitosti? Nebyli tu daleko od Temže. Puddle Dock, kde bylo nalezeno O'Connellovo tělo,

byl jen u soutoku Temže a Fleetu. Drobné pašování nejspíš bylo životním stylem každého v sousedství, kdo měl loď. Lékárník by měl obzvláště dobrou pozici ke zbavování se kontrabandu.

Ale pokud šlo o tohle, proč se znepokojovat přítomností dvou armádních důstojníků? Pašování by zajímalo londýnské úředníky nebo daňový úřad, možná námořní činitele, ale...

Nad hlavou se jim ozvalo malé, zřetelné žuchnutí.

„Co je to?“ zeptal se ostře a vzhlédl.

„Ale – nic než kočka,“ odpověděl rychle a s lhostejným mávnutím ruky apatykář. „Mizerná stvoření, ty kočky, ale myši jsou pořád ještě mizernější stvoření...“

„To není kočka.“ Greyovy oči se upíraly na strop, kde z trámů visely trsy sušených bylin. Jak se díval, jeden svazek se krátce zatřásl. Pak ten vedle něj. Dolů se snášel jemný zlatý prach. Jeho zrnka byla v paprsku světla od dveří jasně viditelná.

„V horním patře někdo přechází.“ Ignoruje apatykářův protest, došel ke lněnému závěsu a odsunul ho stranou. Byl na půli cesty vzhůru po úzkých schodech, ruku na jílci meče, než Stubbs dal všech pět dohromady dostatečně na to, aby ho následoval.

Místnost nahoře byla přečpaná a zašlá, ale dvojicí oken svítilo slunce na potlučený stůl a stoličku – a ještě potlučenější ženu s ústy otevřenými překvapením, jak zamrzla uprostřed toho, když na stůl pokládala jídlo sestávající z chleba a sýra.

„Paní O'Connellová?“ Otočila k němu hlavu a Grey ztuhl. Její otevřená ústa byla oteklá, rty roztržené, temně rudá díra v dásni ukazovala, kde jí byl vyražen dolní zub. Obě oči byly opuchlé tak, že z nich zbývaly jen škvíry. Ženina tvář vykukovala jen pod maskou žloutnoucích modřin. Nějakým zázrakem neměla zlomený nos. Z té zkázy vystupoval jeho štíhlý kořen a jemné nosní dírky, bledé a ve srovnání se zbytkem obličeje bizarní.

Zvedla si ruku k obličeji a odvrátila se od světla, jako by se za svůj vzhled styděla.

„Já... ano. Já jsem Francine O'Connellová,“ zamumlala skrz vějíř z prstů.

„Paní O'Connellová!“ Stubbs k ní vykročil. Pak se zarazil, nejistý si, jestli se jí má dotknout. „Kdo – kdo vám tohle udělal?“

„Její manžel. A ať jeho duše shnije v pekle.“ Ta poznámka přišla zpoza nich, konverzačním tónem hlasu. Grey se otočil, aby uviděl do místnosti vstupovat lékárníka. Jeho způsoby byly pořád nenucené, ale jeho veškerá pozornost se upírala na ženu.

„Její manžel, he?“ Stubbs, který i přes všechnu svou žoviálnost nebyl žádný blázen, se natáhl a sevřel apatykářovy ruce. Otočil je klouby ke světlu. Muž tu inspekci přetrpěl celkem klidně. Ruce měl nezraněné. Poté je uvolnil ze Stubbsova sevření. Jako by mu ten čin udělil povolení, přešel k ženě a postavil se vedle ní. Vyzařoval z něj potlačovaný vzdor.

„Je to pravda,“ řekl, navenek klidný. „Tim O'Connell byl dobrý chlap, když byl strážník, ale když se napil. . . Dábel v lidské podobě, nic míň.“ Se sevřenými rty zavrtěl hlavou.

Grey si se Stubbsem vyměnil letný pohled. Tohle byla pravda. Sdíleli vzpomínku na to, jak O'Connella dostávali ze žaláře v Richmondu, kde skončil po noční vycházce plné výtržností. Strážník a žalávník na sobě oba nesli známky zatýkání, i když ani jeden nebyl tak ošklivě zbitý jako O'Connellova žena.

„A jaký je váš vztah k paní O'Connellové, pokud se smím zeptat?“ vyzvídal zdvořile Grey. Bylo sotva potřeba se ptát. Viděl, jak se ženino tělo naklání k apatykáři – jako popínavé víno připravené o mřížku.

„Jsem její domovník, samozřejmě,“ odpověděl mírně muž a položil ruku na loket paní O'Connellové. „A rodinný přítel.“

„Rodinný přítel,“ zopakoval Stubbs. „Ovšem.“ Jeho bleděmodrý pohled klesl a záměrně se zastavil na ženině břiše, kde se její zástěra boučila těhotenstvím pět nebo šest měsíců pokročilým. Regiment – a seržant O'Connell – se do Londýna vrátil před pouhými šesti týdny.

Stubbs letmo pohlédl na Greye, v očích otázku. Grey mírně pozvedl jedno rameno. Poté téměř nezatelně kývl. Kdokoli to seržantu O'Connellovi udělal, zjevně to nebyla jeho žena – a ty peníze tak jako tak nebyly jejich, aby je mohli zadržovat.

Stubbs mírně zavřel, ale sáhl do kabátu a vytáhl tobolku. Hodil ji na stůl.